

KNJIGA BEZ NASLOVA

Roman (verovatno)

NEPOZNATI PISAC

Preveo
Goran Skrobonja

 Laguna 

Naslov originala

Anonymous

THE BOOK WITH NO NAME

Copyright © The Bourbon Kid 2006, 2007

First published in English by Michael O'Mara Books ltd,
under the title: The Book with No Name

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA



Knjiga br. 9

KNJIGA BEZ NASLOVA

Poštovani čitače,

Samo onima čista srca pogled sme pasti na stranice ove knjige. Svaka stranica koju okreneš, svako poglavlje koje pročitaš dovešće te bliže kraju.

Neće svi uspeti u tome. Mnoštvo različitih zapleta i stilova može te zaslepiti i zbuniti.

A sve to vreme, dok tragaš za istinom, ona će biti tu, tik ispred tebe.

Doći će tama, a sa njom i veliko zlo.

A oni koji budu pročitali knjigu možda nikad više svetlost ugledati neće.

NEPOZNATI

Od istog pisca:

Tokom vekova, mnogo je knjiga objavljeno pod pseudonimom „Nepoznati“. Ovde bi taj spisak bilo nemoguće, a i besmisleno, objavljivati.



Jedan

Sančes je mrzeo kad mu nepoznati uđu u kafanu. Zapravo, mrzeo je i stalne goste, ali oni su bili dobrodošli samo zato što ih se plašio. Ako bi oterao nekog stalnog gosta, potpisao bi sopstvenu smrtnu presudu. Zločinci koji su dolazili u „Tapioku“ stalno su čekali priliku da se dokažu između njena četiri zida, jer je to bio način da svako ko iole nešto znači u svetu zločina čuje za to.

„Tapioka“ je zaista bila osobena kafana. Zidovi su bili žuti, ali ne one prijatne žute boje, već više nalik na mrlje koje ostaju od duvanskog dima. To nije bilo nimalo začuđujuće, pošto je jedno od mnogobrojnih nepisanih pravila „Tapioke“ bilo da svi koji u nju dolaze *moraju* da puše. Cigare, lule, cigarete, džointe, nargile, cigarilose, vodene lule za travu, sve je bilo prihvatljivo, osim da se *ne puši*. To je bilo neprihvatljivo. Uzdržavanje od alkohola takođe se smatralo grehom, ali najveći greh od svih bio je ako se tu pojavi neko nepoznat. Niko tu nije voleo nepoznate. Podrazumevalo se da nepoznati donose nevolje. Nije im se moglo verovati.

I tako, kada je muškarac s dugačkim crnim ogrtačem i kapuljačom navučenom na glavu ušao i seo na drvenu barsku stolicu ukraj šanka, Sančes nije očekivao da ovaj izađe napolje u jednom komadu.

Dvadesetak stalnih gostiju koji su sedeli za stolovima prestali su da razgovaraju i na trenutak odmerili muškarca pod kapuljačom koji je seo za šank. Sančes je primetio da su prestali i da piju. To nije bio dobar znak. Da je svirala muzika i ona bi prestala po ulasku nepoznatog. Sada se čulo samo neprestano zujanje velikog ventilatora koji je visio sa tavanice.

Sančes je upadljivo zanemarivao najnoviju mušteriju, kao da je tobože nije primetio. Naravno, čim je čovek progovorio, tom zanemarivanju je došao kraj.

„Krčmaru. Daj mi burbon.“

Čovek zapravo nije podigao pogled. Naručio je piće, a da Sančesa nije ni osmotrio, a pošto nije spustio kapuljaču kako bi otkrio lice, nije se moglo ustanoviti da li mu je lik bio jednak gadan kao glas. Glas mu je zaprepašćujuće strugao. (U tim krajevima se procenjivalo koliko je neki stranac gadan po tome koliko mu glas struže.) S tim na umu, Sančes je uzeo relativno čistu čašu za viski i prišao mestu gde je čovek sedeo. Spustio je čašu na lepljivu drvenu ploču šanka neposredno ispred nepoznatog i dozvolio sebi da baci pogled ispod crne kapuljače. Ali senka pod kapuljačom bila je preduboka da bi mu razaznao crte lica, a nije želeo da rizikuje da bude uhvaćen kako zuri.

„S ledom“, promrmljao je čovek gotovo upola glasa. Zapravo je zastrugao šapatom.

Sančes je jednom rukom posegnuo ispod šanka i izvukao polupunu smeđu bocu s etiketom „Burban“, a onda drugom rukom uzeo dve kocke leda. Pošto je ispustio kocke u čašu, počeo je da sipa piće preko njih. Napunio je čašu tek nešto iznad polovine, a onda odložio bocu natrag pod šank.

„To će biti tri dolara.“

„Tri dolara?“

„Jesje.“

„Napuni čašu.“

Žamor u kafani se utišao kada je taj čovek ušao, ali sada je tišina bila kao na groblju. Jedini primetan izuzetak bio je ven-

tilator na tavanici koji kao da je zujao glasnije nego pre. Sančes je sad već izbegavao da ikome pogleda u oči i ponovo je uzeo bocu i napunio čašu do vrha. Nepoznati mu je dao novčanicu od pet dolara.

„Zadrži kusur.“

Krčmar se okrenuo i registar-kasa je zazvonila. Ali tihi zvuci te transakcije najednom su bili naglašeni govorom. Iza sebe je začuo glas Ringa, jednog od najneprijatnijih gostiju lokala. I taj glas je poprilično strugao, kako već biva, a rekao je: „Šta ćeš u ovoj kafani, stranče? Kojim poslom?“

Ringo je sedeo sa još dvojicom za stolom jedva metar daleko od nepoznatog. Bio je to debeo, prljav, neobrijani probisvet, baš kao i većina ostalih ništarija u kafani. I baš kao i ostali, imao je pištolj u futroli koja mu je visila o boku i jedva je čekao bilo kakav izgovor da ga istrgne iz nje. Nepomičan pored registar-kase iza šanka, Sančes je udahnuo duboko i pripremio se za gužvu koja će neumitno uslediti.

Ringo je bio poznati razbojnik i počinio je gotovo sve zamilive zločine. Silovanje, ubistvo, izazivanje požara, smaknuće policajca, što god vam palo na pamet Ringo je sve to već uradio. Nije prošao dan da nije učinio nešto nezakonito zbog čega bi zaglavio u zatvor. Ni današnji dan nije bio nimalo drugačiji. Već je pod pretnjom pištoljem opljačkao trojicu, a sada, pošto je najveći deo tako nepošteno stečene zarade potrošio na pivo, gledao je kako da zametne kavgu.

Kada se Sančes ponovo okrenuo prema prostoriji, video je da se nepoznati nije pomerio, niti pipnuo svoje piće. A neko-liko užasno dugih sekundi nije odgovarao na Ringovo pitanje. Sančes je jednom video kako Ringo puca čoveku u čašicu kolena samo zato što mu ovaj nije dovoljno brzo odgovorio. Zato je odahnuo s olakšanjem kada je konačno, neposredno pre nego što će Ringo ponoviti pitanje, čovek odlučio da odgovori.

„Ne tražim nevolje.“

Ringo se preteće iskezio i zarežao: „E, pa ja *jesam* nevolja i čini se da si me pronašao.“

Čovek s kapuljačom nije reagovao. Samo je sedeo na stolici i zurio u piće. Ringo je ustao sa svoje stolice i prišao mu. Naslonio se na šank pored pridošlice, pružio ruku i grubo strgnuo čoveku kapuljaču kako bi otkrio oštro, ali neobrijano lice plavokosog tipa od trideset i kusur godina. Oči su mu bile zakrvavljene, što je ukazivalo na to da je malčice mamuran ili se samo prerano probudio iz pijanog sna.

„Hoću da znam šta ćeš ovde“, rekao je Ringo. „Kolaju priče o nekom strancu koji je jutros došao u grad. Misli da je neki baja. Je l' i ti misliš da si neki baja?“

„Nisam ja nikakav baja.“

„Onda pokupi taj kaput i tornjaj se odavde.“ Ta naredba je bila prilično neuputna pošto nepoznati nije skinuo ogrtač sa sebe.

Plavušan je kratko razmišljao o Ringovom predlogu, a onda odmahnuo glavom.

„Znam ja tog stranca kojeg si pomenuo“, rekao je promuklim glasom. „A znam i zbog čega je ovde. Ispričaću ti sve o njemu, ako me ostaviš na miru.“

Ispod tamnih i zaprljanih brkova na Ringovom licu pojavio se široki osmeh. Osvrnulo se prema svojoj publici. Dvadesetak redovnih gostiju sedelo je za stolovima i napregnuto posmatralo kako se događaji odvijaju. To što se Ringo iscerio malo je olabavilo napetost, premda su svi u kafani znali da će se raspoloženje ubrzo ponovo pokvariti. Na kraju krajeva, bili su u „Tapioki“.

„Šta kažete, momci? Da pustimo ovog lepotana da nam ispriča tu priču?“

Začuo se bučan, horski pristanak uz kuckanje čašama. Ringo je obrglio plavokosog stranca i okrenuo ga na stolici tako da se suoči s ostalima.

„Ajde, Plavi, ispričaj nam o tom zajebanom strancu. Šta će on u mom gradu?“

U Ringovom glasu čuo se podrugljivi prizvuk, premda to plavokosom, koji je započeo s pričom, kao da nije ni najmanje smetalo.

„Malopre sam bio u jednoj kafani nekoliko kilometara niz ulicu i u nju je ušao jedan krupan, opaki dasa, seo za šank i naručio piće.“

„Kako je izgledao?“

„Pa, isprva mu se lice nije videlo, zato što je imao nekakvu veliku kapuljaču. Ali onda mu je jedan klippan prišao i svukao mu kapuljaču s glave.“

Ringo se više nije osmehivao. Podozrevao je da mu se plavokosi ruga, pa se nagnuo ka njemu i pojačao mu stisak na ramenu.

„I šta je onda bilo, dečko, kaži mi?“, upitao je pretećim tonom.

„Pa, taj stranac, zgodan jedan macan, sasuo je piće na eks, izvukao pištolj i pobio sve te kurajbere u kafani... osim mene i krčmara.“

„E sad“, rekao je Ringo i udahnuo duboko kroz prljave nozdrve, „mogu da ukapiram zašto je ostavio krčmara u životu, ali ne vidim nikakvog razloga za to što nije ubio i tebe.“

„Hoćeš da znaš zašto nije ubio i mene?“

Ringo je izvukao pištolj iz futrole o širokom crnom kožnom opasaču i uperio ga čoveku u lice, zabivši mu ga bezmalo u obraz.

„Da, oću da znam zašto taj džukac nije ubio i tebe.“

Nepoznati se zagledao u Ringa kao da mu pištolj nije uperen u glavu. „E vidiš“, rekao je on, „mene nije ubio zato što je hteo da dođem u ovu kenjaru ovde i nađem *debelu pizdurinu* koja se odaziva na ime Ringo.“

Ringovoj pažnji nije izmaklo to kako je nepoznati naglasio reči „debelu“ i „pizdurinu.“ Ali, ipak, u zaprepašćenom muku koji je dočekao tu tvrdnju on je ostao prilično miran, bar koliko je to za njega bilo moguće.

„Ja sam Ringo, pička ti materina. A ko si ti, Plavi?“

„To nije važno.“

Sada ustaše dve masne propalice koje su sedele za Ringovim stolom. Obojica su kročila prema šanku ne bi li pomogli prijatelju.

„Jeste važno“, rekao je Ringo zloslutno. „Zato što čaršijom ide priča da taj tip, stranac o kome se toliko toga čuje, sebe naziva Burbon Kid. A ti piješ burbon, zar ne?“

Plavokosi je pogledao Ringova dva pajtaša, a onda skrenuo pogled natrag prema cevi Ringovog pištolja.

„A znaš li zašto ga zovu Burbon Kid?“, upita on.

„Da, znam ja“, oglasio se jedan od Ringovih drugara iza njega. „Jebote, kažu da se taj Kid, kad popije burbon, pretvori u džina, psihopatu, pa pomahnita i pobije sve na vidiku. Kažu da je nepobediv i da ga može ubiti samo đavo.“

„Tako je“, rekao je plavokosi. „Burbon Kid pobije sve živo. Dovoljno je jedno piće da načisto poludi. Kažu da mu burbon podari tu specijalnu snagu. Čim srkne, najebe se majke svima u kafani. A ja to valjda znam. Video sam kako se to dešava.“

Ringo snažno upre cev pištolja čoveku u slepoočnicu. „Ispij svoj burbon.“

Nepoznati se polako obrnu na barskoj stolici natrag prema šanku i posegnu za svojim pićem. Ringo mu je i dalje utiskivao pištolj u glavu, prateći njegove pokrete.

Sančes je odstupio iza šanka u nadi da ga neće dokačiti krv ili moždina, ako prsne prema njemu. Ili, kad smo već kod toga, neki zalutali metak. Posmatrao je kako plavokosi uzima čašu. Svaki običan čovek tresao bi se toliko da bi prosuo polovinu pića, ali ne i taj tip. Nepoznati je bio 'ladan kao led u njegovoj čaši. To mu se moralo priznati.

Sada su već svi u „Tapioki“ bili na nogama i krivili šije da vide šta se događa, i svi su do jednog spustili ruke na sopstvene pištolje. Svi su gledali kako nepoznati drži čašu ispred lica i zagleda joj sadržinu. Niz spoljnu stranu čaše klizila je graška

znoja. Pravog znoja. Najverovatnije sa Sančesove šake, ili možda čak i od poslednjeg čoveka koji je tu čašu koristio. Tip kao da je posmatrao tu grašku znoja i čekao da ona sklizne dovoljno niz čašu da ne mora da je okusi jezikom. Najzad, kada je graška znoja sišla dovoljno niz čašu da ne dođe u dodir s njegovim ustima, udahnuo je duboko i sasuo piće u grlo.

Za samo tri sekunde, čaša je bila prazna. Svi u kafani zadržali su dah. Ništa se nije dogodilo.

Stoga su još malo zadržali dah.

I dalje ništa.

Ringo je odmakao pištolj od lica plavokosog i upitao ono što su svi u kafani želeli da pitaju: „Pa, Plavi, jesi li ti Burbon Kid ili nisi?“

„To što sam popio pišačku dokazuje samo jedno“, rekao je plavokosi dok je brisao usta nadlanicom.

„Da? A to je?“

„Da mogu da pijem pišačku, a da ne povratim.“

Ringo je pogledao Sančesa. Šanker se povukao što je mogao dalje upirući leđima u zid iza šanka. Izgledao je pomalo uzdrmano.

„Zar si mu dao da pije iz boce s pišačkom?“, upita Ringo.

Sančes nervozno klimnu glavom. „Nije mi se dopao“, reče on.

Ringo vrati pištolj u futrolu i odstupi. Onda zabaci glavu i zaur-la od smeha, pljesnuvši istovremeno plavokosog po ramenu.

„Popio si čašu pišačke! Ha-ha-ha! Čašu pišačke! Pio je pišačku!“

Svi u kafani prasnuše u smeh. Svi osim plavokosog stranca. On nije skidao pogled sa Sančesa.

„Jebote, daj mi burbon.“ Glas mu je prilično strugao.

Krčmar se okrenuo, uzeo drugu bocu sa burbonom iza šanka i počeo da iz nje puni strančevu čašu. Sada ju je napunio do vrha ne sačekavši da mu to bude rečeno.

„Tri dolara.“

Bilo je očigledno da plavokosi nije nimalo oduševljen time što Sančes od njega traži još tri dolara i brzo je pokazao koliko je time nezadovoljan. Brže nego što je ičije oko moglo da primeti, desnom rukom je posegnuo ispod crnog ogrtača i potegnuo pištolj. Oružje je bilo veoma tamne, sive boje i izgledalo je prilično teško u njegovoj ruci, što je ukazivalo na to da je puno metaka. Nekada mu je boja verovatno bila blistavosrebrna, ali kao što su svi u „Tapioki“ vrlo dobro znali, ko god nosi sa sobom srebrno vatreno oružje, verovatno ga nikada nije upotrebio. Po boji tog pištolja reklo bi se da je bio upotrebljavan prilično često.

Strančev brzi pokret završio se tako što je pištolj bio uperen pravo u Sančesovo čelo. Taj agresivni postupak smesta je propratio niz glasnih škljocaja, više od dvadeset, kada su svi u kafani prestali da posmatraju kako se situacija razvija i potegli i napeli sopstvene revolve, uperivši ih u plavušana.

„Samo polako, Plavi“, reče Ringo i ponovo utisnu cev svog pištolja čoveku u slepoočnicu.

Sančes se uplašeno i izvinjavajuće osmehnu nepoznatom koji mu je i dalje držao tamnosivi pištolj uperen u glavu.

„Kuća časti“, reče on.

„Jebote, zar ti se čini da sam se uopšte mašio za kintu?“, glasio je kratki odgovor.

U tišini koja je usledila, plavokosi je spustio pištolj na šank pored svoje čaše sa burbonom i tiho uzdahnuo. Sada je izgledao krajnje iznervirano i piće mu je zaista bilo preko potrebno. Pravo piće. Došlo je vreme da odagna taj gadan ukus mokraće iz usta.

Podigao je čašu i primeo je usnama. Svi u kafani su ga posmatrali, jedva sposobni da izdrže napetost u iščekivanju da ispije sadržinu čaše. Kao da želi da ih muči, on nije odmah sasuo piće u grlo. Zastao je načas, kao da namerava nešto da kaže.

Svi su čekali zadržavajući dah. Hoće li nešto reći? Ili će ispiti burbon?

Odgovor su dobili ubrzo. Kao neko ko nedelju dana nije popio ništa, eksirao je čitavu sadržinu čaše jednim jedinim gutljajem, a onda čašu tresnuo natrag na šank.

E, *to* je stvarno bio pravi burbon.

